

khi đánh bàn tay giơ cao ngang mày. Hầu hết võ phái Trung hoa đều có phép đánh cao ngang mày, tuy nhiên tề mi chương của một võ phái phát xuất từ chùa Long Đàm trong lĩnh Sơn đông được coi là ác liệt nhất. Cao thủ của phái Long Đàm có cạnh bàn tay cứng như sống dao rựa chém bàn gỗ cũng gãy xụp, họ giơ bàn tay cao ngang mày là để dồn rút chân khi hầu chỉ đánh một đòn là chết.

Hạt tề mi chương tay trái, Z.370 bởi tiếp bằng tề mi chương tay phải. Phạm Thùy ung dung chặn lại bằng cùi trỏ. Bốp một tiếng khô khan, Z.370 hơi nhăn mặt như thể võ sinh karatê bị đau trong những buổi tập chém gạch ngói nhập môn. Sự ung dung của Phạm Thùy làm Z.370 bủn rủn gân cốt. Trong những ngày ở Tân Trào, Phạm Thùy đã biết nhiều thế võ nguy hiểm. Z.370 không bao giờ dám dọ sức. San ngày vào Nam, đóng trụ sở trên đất Miện, Z.370 được giới thiệu đến tỉnh Kratié để thụ giáo tề mi chương của một ông thầy võ già người Sơn đông. hần đã đạt tới trình độ đáng gờm, ông thầy võ già phải nhìn nhận là không còn bị kíp nào truyền dạy cho hần nữa. Hần định ninh Phạm Thùy xứng vững trước đòn ra quân của hần. Nếu không xứng vững thì cũng phải né tránh trời chết. Điều hần không ngờ là gần 18 tháng khổ công đào luyện của hần đã trở thành cộng cốc. Suốt 18 tháng giòng

dã, hần đã khép mình trong kỷ luật sắt thép, còn sắt thép hơn cả kỷ luật nhà binh nữa sáng dây từ lúc còn tờ mờ để ngâm tay vào nước thuốc cho đến khi mặt trời đỏ ối mới nghỉ, bữa cơm tối chỉ được ăn rất ít vì còn phải tiếp tục ngâm tay cho đến quá nửa đêm... Điều hần không ngờ là Phạm Thùy lại đỡ đòn chết của hần một cách quá ung dung, một cách quá khinh miệt..

Trong khoảnh khắc, tâm thần điệp viên lão luyện Z.370 bị bắn loạn. Tề mi chương bị chế ngự, hần bèn soay ra sambô, võ cận vệ Nga la tư cực kỳ lợi hại hần từng hấp thụ tinh hoa trong thời gian dự khóa huấn luyện bổ túc nghề nghiệp ở Liên bang Xô viết. Một trong những thế đánh tuyệt vời của võ sambô là xóc rộng bàn tay, tát vào mặt đối phương, trong khi chân tiến lên chặt ngang ống quyển cho đối phương gãy xương mà ngã. Nhưng Z.370 lại quên rằng là Phạm Thùy đã nhiều lần sang Nga như hần. Phạm Thùy đã theo học bổ túc nghề nghiệp như hần. Phạm Thùy cũng là nhân viên GRU như hần. Thành thử ra đòn tát má của Z.370 càng làm Phạm Thùy thêm ung dung, và thêm khinh miệt..

Phạm Thùy chờ cái tát của Z.370 đến gần mới soay người, hất ngược bàn tay ra, đồng thời húc

dầu gói vào đan điền Z.370. Nạn nhân chưa kịp tấn công xương ống quyển của Phạm Thùy thì đòn dầu gói — một loại dầu gói xương xâu và cứng như cột bê tông — đã choang trúng dạ dưới. Z. 370 hự một tiếng nhỏ rồi lăn chổng kênh ra đất.

Tuy nhiên, Z. 370 đã vùng dậy được ngay. Biết thế yếu, không sao trấn áp được Phạm Thùy bằng hai bàn tay không, dầu là bàn tay am tường tề mi chưởng Sơn đông, Z. 370 đành phải dùng dao. Lưỡi dao com-măn-đô mỏng lét, song có sức đâm chém vô cùng chính xác, nhờ chuôi nó rất nặng, bằng vỏ nhom bên trong đồ chì. Khởi cần vận hết công lực, chỉ vung nhẹ là xuyên thủng xương sườn, mềm nhũn như xuyên thủng phó-mát.

Con dao sáng quắc múa tròn một vòng loang loáng trước khi nhắm mặt Phạm Thùy nhào tới. Lối chơi dao của Z. 370 khá vững vàng, nhưng hơi ối, hẳn bị bèo nèo gán cốt trước đó một phút đồng hồ nên đường dao ngày thường cương quyết đã trở thành rụt rè, gần như chứa đầy mặc cảm tự ti. Kết quả là nhát đầu tiên bị hự, và Z.370 chưa kịp đâm nhát thứ nhì thì lưỡi dao đã tuột khỏi hồ khâu, rớt xuống đất sau một atemi chớp nhoáng của Phạm Thùy.

Mất dao, Z.370 mất luôn cả hy vọng cuối cùng để không chế tình địch. Hắn hà hốc miệng, mắt ngó trần trần không chớp như bị thôi miên, hai chân loạng quạng bước lùi. Hắn không thốt ra được tiếng nào vì cuống họng hẳn bị cơn kinh hãi làm nghẹt cứng. Và lại, nếu nói được thành lời, hẳn cũng ngậm thính. Hắn thừa hiểu là năn nỉ, van lạy vô ích, hoàn toàn vô ích. Phạm Thùy đã rinh cơ hội giết hẳn từ nhiều năm nay. Vì lời hứa long trọng, vì tình đồng chí lâu năm, Phạm Thùy chưa dám ra tay. Nhưng giờ phút này Phạm Thùy không thể nhân nhượng nữa.

Như Z.370 tiên đoán, Phạm Thùy khệnh khạng cúi xuống lượm con dao com-măn-đô lên ngắm nghía. Phạm Thùy thường có những cử chỉ khệnh khạng quan liêu như vậy. Hắn cố tình trì chậm để nạn nhân phải đau đớn ê chề trước khi chết. Cũng như hồi nãy hẳn đã cố tình trì chậm đối với tình địch Trương Thiều.

Nhưng Z. 370 chỉ tiên đoán đúng một nửa. Vì trên thực tế Phạm Thùy chỉ nhặt con dao quan sát một lát, rồi thờ dài quãng vào góc nhà. Z.370 nhắm mắt lại chờ chết, vội mở mắt ra. Hắn định nhìn tình đồng chí vừa thức dậy trong trái tim chai đá của Phạm Thùy. Hắn không biết rằng

nguyên nhân khiến Phạm Thùy đột nhiên có thái độ khoan dung là hai phát đạn hỏa châu nổ bụp bụp ngoài sân bay.

Phạm Thùy nói với Z.370 :

— Tôi không thể nào hạ sát anh. Và chúng ta cũng không thể tiếp tục thù hận nhau. Ngao có tranh chấp chung quy chỉ giúp ngư ông thủ lợi.

Cảm động Z.370 chia tay :

— Thành thật xin lỗi anh.

Hai cự đồng chí tiến lại, sắp bắt tay nhau để thủ hòa sau hơn 10 năm thù nghịch thì Trương Thiều đang nằm còng queo trên đất hồng vùng dẫy Bàn chân hấn phóng vào hông Z.370. Bị đánh bất thần, Z.370 khuyu ngã. Phạm Thùy xấn lại, hạ đòn chết giữa đỉnh đầu Trương Thiều.

Trương Thiều cuộn tròn trên đất để tránh phát atêmi hiểm độc. Hấn bị trói cứng như khúc gỗ nên cử động rất khó khăn. Hấn chưa kịp dựa lưng vào tường, lựa thế an toàn, thì Phạm Thùy đã nhảy lại. Riêng một mình Phạm Thùy cũng đủ giết hấn trong nháy mắt, hướng hồ sau lưng Phạm Thùy còn có Z.370, với khẩu súng hùng hồ trong tay nữa.

Phạm Thùy chộp cổ áo Trương Thiều, dùng thế nhu đạo chệt huyết quản dẫn lên óc. Trương

Thiều còng vùng vẫy, kèm tay của Phạm Thùy càng xiết chặt hơn.

Phạm Thùy xây lưng về phía Bạch Điệp, vì vậy hấn không thể hóa giải được ngón đòn cứu nguy của nàng. Bình thường, bàn tay Bạch Điệp với tài nghệ «thần quang thủ pháp» do ông sư già ở Phủ Nho quan truyền dạy trong những năm tản cư, đã có thể bóp nát xương tay đàn ông như chơi. Khi ấy, Bạch Điệp có cảm tưởng như chân khí của trời đất bao la đều quy tụ trong bàn tay nàng. Cho nên đòn atêmi do nàng phóng ra mang theo một sức mạnh di sơn đảo hải. Nàng đánh trúng cườm tay Phạm Thùy đang bóp cổ Trương Thiều. Phạm Thùy rú lên một tiếng, buông tay ra, loạng choạng muốn xỉu. Nhờ tài nghệ cao siêu, hấn chỉ đau điếng, chứ không bị thương tích : tuy nhiên, cảm giác đau điếng cũng chỉ hiện thoáng qua rồi tan biến khi hấn nhìn thấy kẻ vừa tấn công hấn sau lưng để giải cứu Trương Thiều lại là Bạch Điệp, người hấn yêu thương từ bao năm nay, và hấn mất bao tâm cơ để cưới về làm vợ...

Phát atêmi thứ nhì làm Phạm Thùy té tái châu thân. Hấn nghiêng răng ken két :

— Bạch Điệp, tôi khoan hồng với cô lần cuối...

bộ thần quang thủ pháp của cô lợi hại thật đấy, song chỉ lợi hại đối với Trương Thiều, còn đối với tôi nó chỉ là đòn gãi ngứa. Giờ đây, cô định theo thằng Thiều mù để trao trở lại ân nhân của gia đình cô ư ?

Bạch Diệp rít lên :

— Hừ, ân nhân . . . vì hai anh, vì cả bọn các anh nên ba tôi bị lôi kéo vào vòng tội lỗi. Hai anh tưởng tôi không biết ư . . . không, tôi biết lắm, tôi biết rất rõ, hai anh đã lợi dụng sự bất mãn của người ta đối với « đồng chí Văn », lợi dụng nếp sống hoang tàn của ba tôi, để lừa đẩy người ta lên Việt-Bắc, lừa đầu độc người ta bằng rau sam-đắng, hồng ba tôi có thể chiếm vợ người ta dễ dàng; nhưng hai anh không ngờ là người đàn bà Nùng sắc nước hương trời ấy lại một mực thù tiết, hai anh cũng lại không ngờ là, gây ông đập lưng ông, mưu kế hèn mạt của hai anh càng làm tôi chung thủy với Trương Thiều nhiều hơn. . . .

Phạm Thùy quát :

— Câm, câm miệng. Tụi bay đâu, trời con phản phúc này lại với thằng nhân tình của nó rồi khiêng ra sân bay.

Phạm Thùy ra lệnh cho hai tên cận vệ. Nhưng khi hần ngoảnh lại thì chẳng thấy ai hết. Hai khối thịt nặng nề, đồ sộ ấy đã biến mất như có phép

tàng hình. Hoảng hốt, hần đành khoa quyền, đánh ngã Bạch Diệp.

Trương Thiều bứt tung dây trói ni-lông, miệng thét « đồ khốn », bàn chân trái phóng vào hạ bộ Phạm Thùy. Dây ni-lông nổi tiếng bền, bọn cận vệ ị trời đúng phương pháp, vậy mà Trương Thiều vẫn giựt đứt nhẹ nhàng mặc dầu hần chưa từng học phép cỡi dây trói, tài nội công của hần cũng chưa lấy gì làm xuất chúng. Sở dĩ hần đột nhiên có sức mạnh chẻ núi băng sông là do lời nói của Bạch Diệp. Nàng vừa tiết lộ những điều hần chưa hề nghe biết. Thì ra thân phụ Bạch Diệp định tằng tịu với mẹ hần, hai thằng ôn dịch bố trí đầu độc cha hần cho lão trọc phú tư lỵ tha hồ hành động. Nhưng mẹ hần, mẹ yêu của hần, đã cương quyết từ chối, cương quyết nuôi chí phục thù... Tình thương mẹ, tình thương Bạch Diệp, cả ba tình thương to lớn cùng chập lại biến thành công phu luyện tập của võ sư đại huyền đen ngũ đẳng, giúp Trương Thiều giải thoát những vòng dây dù chẳng chặt, và tấn công bằng cước pháp cực kỳ lợi hại.

Tuy tài nghệ gấp đôi, gấp ba tài nghệ Trương Thiều, Phạm Thùy cũng té nhào, đầu đụng vào tường. Z 370 hùng hổ ôm chặt Trương Thiều, toan bẻ gãy xương bả vai. Một lần nữa, Bạch Diệp lại

374

Z.28

cửu Trương Thiều bằng bản lãnh thần quang thủ pháp. Nhưng Z. 370 chỉ hơi lão đảo, chứ không ngã. Hấn nhà Trương Thiều, và đôn Bạch Diệp vào góc, nằng chưa kịp trở tài mọn hấn đã dấm móc xương sườn khiến nằng chơi với rồi lụi xuống.

Trong phòng, Trương Thiều phải đương đầu với hai võ sư lợi hại cùng một lúc. Hấn chưa đáng là đối thủ của Z.370, đừng vội nói đến Phạm Thùy, cho nên ngay trong phút đầu hấn đã phải giải đôn trời chết, không còn thời giờ nghĩ tới tấn công nữa. Nhưng hấn như con hồ dừ trúng đạn, càng bị đánh hấn càng không biết đau, và càng bị đánh đau hấn càng trả đôn khỏe. Phạm Thùy hơi ngạc nhiên trước sức chịu đựng của Trương Thiều. Hấn vội nói với Z.370 :

— Nhặt lấy khẩu súng, không khéo có biển, bọn nó ngoài sân bay vừa bắn hỏa châu báo động...

Trương Thiều chặn bàn chân lên khẩu súng. Z.370 diên tiết, phạng cùi trở giữa mặt hấn. Phạm Thùy bồi tiếp bằng đôn đầu gối vào ngực, Trương Thiều ngã chận lên người Bạch Diệp. Tuy mình mấy bầm tím hấn vẫn gắng gượng trời dậy, ngoài người, tóm ống chân Z.370 giật mạnh. Thuận chân phải, Z.370 đá thụt hậu để giải vây. Để giầy của Z.370 lao trúng bao tử Trương

ĐÒN PHÉP ĐIỆP BẢO

375

Thiều. Lần này Trương Thiều phải vịn tường bằng hai tay mà vẫn không sao đứng vững.

Dẫu hấn đứng vững cũng vô ích. Vì Phạm Thùy đã lượm được súng. Và họng súng đen ngòm chĩa về phía Trương Thiều. Chỉ trong tích-tắc đồng hồ nữa là viên đạn kinh hồn vọt ra, đưa hồn nạn nhân sang bên kia cõi thế.

Đoàng... đoàng...

Không phải một phát súng, mà là hai phát súng cùng nổ. Cùng nổ từ hai khẩu súng khác nhau. Phát thứ nhất là của Phạm Thùy. Hấn dụng tâm bắn chết ngay Trương Thiều nên nhắm quả tim. Tuy nhiên, viên đạn thường ngày bách phát bách trúng của Phạm Thùy lại không xuyên phá tim Trương Thiều vì nòng súng đã bị lệch góc

Sự việc xảy ra quá nhậm lệ. Phạm Thùy không kịp tìm hiểu và phản ứng. Hấn chỉ biết là viên đạn hấn vừa bắn ra bị lạc vào góc nhà. Hấn nhắm rất chính xác, song một mãnh lực bất thần đã bẻ xiên nòng súng, và mãnh lực bất thần này là viên đạn 9 li từ-khurg của mở hé bắn vào kêu đoàng ròn rã...

Khẩu súng rớt khỏi bàn tay Phạm Thùy. Hấn vội vàng quay lại. Z.370 cũng vội vàng quay lại.

Z.370 thốt lên :